

Julia Heaberlin

Vergeet me niet

A.W. Bruna Uitgevers

*Voor Steve,
die het nooit opgaf met mij en de welpjes*

‘Een foto is een geheim over een geheim. Hoe meer hij vertelt, des te minder je weet.’

Diane Arbus (1923-1971), Amerikaanse fotografe

Vroeger

Toen ze twaalf was, viel mijn zus in een graf.

Wij, twee kinderen, alleen op een leeg kerkhof, waar oude stenen lukraak uit de grond staken. Het gras was dood, het had dezelfde strokleur als het haar van mijn zus. Ik herinner me het afschuwelijke gefladder in mijn borst. Hoe haar vingertoppen ternauwernood de mijne schampten toen ik mijn handje omlaag stak om te proberen haar eruit te trekken. Het was pas uitgegraven aarde, die lag te wachten.

Ze lachte daarbeneden in dat gat.

Ik was vijf.

Mijn zus vond het heerlijk om over dat kerkhof in Weatherford in Texas te dwalen. Peter Pan lag hier begraven, al stond er Mary Martin Halliday op de steen. Er lag ook iemand die Jimmie Elizabeth heette en iemand anders met de naam Sophronia, wat in Engeland ook de naam van een mot is, en van een paarse lelie en van een personage uit Charles Dickens. Dat heeft mijn zus me verteld. Ze zou haar eerste dochter Sophronia noemen en dat afkorten tot Sophri of Phronia. Er waren honderden graven. Een miljoen botten onder ons lijf als we radslagen maakten over de graven.

De dood kwam tot haar als een zomerse droom. Dat stond in schrijfletters in een van de oude, witte grafstenen gekerfd. De rest van het grafschrift herinner ik me niet, al las mijn zus het elke keer voor.

Ik rende bijna een kilometer terug naar het huis van onze oma om hulp te halen.

Mijn zus klom op eigen houtje uit dat graf en had geen schrammetje.

Achteraf denk ik dat dat de dag, het moment, was waarop ze vervloekt werd. Toen ze negentien was, verdween ze, alsof er een lasso uit de wolken was gekomen en haar omhoog had gesleurd.

Ik weet dat dat de dag was waarop ik angst kreeg voor dingen.

Nu

1

‘Wie ben jij, verdomme?’

Ik schuif mijn koningin een stukje dichters naar zijn koning toe. ‘Je weet wie ik ben.’

Hij zwiept zijn rechterarm, de arm die nog volledig meewerkt, over het bord. Eén snelle beweging. De stukken vliegen door de lucht, stuiteren op het tapijt en kletteren in hoeken die vlokkig zijn van het stof van voorbijge decennia. Ik geef geen krimp, daar ben ik in getraind. Dat geldt ook voor de enige andere persoon in de kamer, een dove vrouw die een eindeloze lap blauw aan het breien is. Of groen of goud of roze. Het kan elke kleur zijn.

Ze heeft geen breinaalden. Haar handen bewerken de lucht methodisch, terwijl haar onzichtbare werk zich opstapelt als een accordeon. Een bruidssluier staat scheef op de zilverachtige draadjes die moeizaam uit haar schedel groeien. De kleine wijzer van een plastic klok boven haar hoofd beweegt schokkerig.

Ik heb bij elk bezoek de neiging om die klok van de muur te rukken. Tijd heeft geen betekenis voor de mensen in dit huis. Niet nodig om door de voordeur met de driedubbele sloten te gaan of je af te vragen wie of wat de drie lange, witte krassen heeft gemaakt die over het houten fineerlaagje lopen. Geen goede reden om na te denken over de mensen die je nooit komen opzoeken of de afgrijselijke dingen die je gedaan hebt. Wat dan nog, als je je niet kunt herinneren dat je nooit van donkere bananen of het ingeblikte gelach van *I love Lucy* hebt

gehouden, en nu toch de een kunt eten terwijl je naar de ander kijkt?

Ik vraag me af wat Carl denkt. Misschien aan hoe hij me wil vermoorden. Ik ben vierentwintig, dus de leeftijd klopt. Blank. Tenger. Mensen zeggen dat ik op mijn zus lijk. Het verschil is dat zij van binnenuit straalde. Dramatisch. Pittig. Een performer. Mensen trokken naar haar toe. Hielden van haar. *Carl* trok naar haar toe, en rukte haar leven weg.

Misschien denkt hij dat ik mijn zus ben, die teruggekomen is om hem te kwellen.

Ik ben de understudy, Carl. Haar omhulsel, gevuld met dynamiet, uit op wraak. Degene die nerveus in de coulissen staat en op het punt staat op het toneel te springen. Jij en ik worden tegenspelers.

Ik ben ook telkens wanneer ik hier kom een volslagen onbekende, of anders liegt hij. Elke keer beweert hij dat hij mijn naam vergeten is. Hij geeft geen antwoord als ik vraag waarom hij in juni een kerststropdas met loerende Grinchgezichtjes om heeft en hij wil me niet vertellen waar hij zijn logge, oude laarzen heeft gekocht, of wat de mooiste plek is waar die hem naartoe hebben gebracht. Laarzen doen me altijd denken aan vergezichten. Aan stoer en stevig bij een gevaarlijke afgrond staan, terwijl de schoonheid zich kilometers ver voor je uitstrekt.

Hij is niet onder de indruk van mijn willekeurige overpeinzingen over laarzen, of de Walt Whitman en de John Grisham die ik hem voorlees bij het enige zonnige raam in dit huis, of de reeks grapjes over pratende koeien die ik vertel terwijl we wandelingen maken in de buurt. Dingen die iedere dierbare zou doen. Vanmiddag bij het pannenkoekenhuis zag ik dat hij zijn pannenkoeken overgoot met aardbeiensiroop en ze in een keurige lappendeken van hapjes sneed. Ik wilde vragen: *doet de siroop je aan bloed denken?*

Hij probeert me wijs te maken dat zijn ogen glimpjes zijn

van een duister zonnestelsel waar hij zich in zijn eentje terugtrekt, maar ik laat me niet om de tuin leiden. Ik vraag me af wat hij in de mijne ziet. Iets bekends?

Hij is een verdomd goede acteur, volgens een oude getuigenverklaring in de rechtszaal.

Op dit moment laat hij me met een onschuldig vleugje geweld zien dat hij nog steeds sterk is. Gewichtig. Dat weet ik al. Ik heb hem zorgvuldig bestudeerd. De risico's afgewogen. De kamer afgespeurd toen hij onder de douche stond, en zijn geheime voorraad bekeken, verstopt in een gebutste koffer onder het bed; de rubberen trainingsselastieken die de knobbelige opbolling op zijn rechteronderarm op haar plek houden, en de gewichtjes van vijf kilo. Het geslepen zakmes en de zilveren aansteker met de gegraveerde N, weggestopt in het achterste zijvak met de rits, samen met één sigaret.

De foto van 20x25, zorgvuldig gladgestreken in de voering. Hij kan dateren van 1920 of van twee jaar geleden. Carl de fotograaf, wiens *Time Travel*-boek van surrealistische foto's ooit op de bestsellerlijst stond, is gespecialiseerd in tijdloos. De hoeken van het papier zijn zacht en er loopt een witte vouw door het midden, die het meisje in tweeën deelt. Ze staat in een dor, roestbruin landschap dat waarschijnlijk nooit een druppel regen heeft opgeslorpt.

Er hangt een klein, zilveren bedelsleuteltje om haar hals. Het sleuteltje waarvan ik weet dat het, uit het zicht, ergens tussen de grijze krulletjes van zijn borsthaar hangt. Ik heb het een keer gezien toen het onder zijn overhemd uit glipte en boven het schaakbord bungelde. Is zij ook een van zijn slachtoffers?

Oude seriemoordenaars die vrij rondlopen, moeten natuurlijk ergens terechtkomen. Daar heb ik heel veel over nagedacht. Ze moeten een keer moe worden. Besluiten om rozen te gaan vertroetelen, of kleinkinderen. Heupen breken en hartinfarcten krijgen. Impotent worden. Zonder geld komen

te zitten. De auto niet aan zien komen. Pistolen tegen hun hoofd zetten.

De moordenaars die openlijk ontkomen aan het systeem, en de onzichtbare monsters die nooit gepakt worden en rondsluipen als zachte, pulserende achtergrondmuziek. Krijsende hobo's en beukende drums. Slechts weinigen horen ooit hun soundtrack, helemaal aan het eind, en dan is het te laat.

Het heeft heel, heel lang geduurd voor ik de man vond die ik ervan verdenk dat hij mijn zus vermoord heeft. Jaren. Tientallen interviews. Honderden verdachten. Duizenden documenten. Lezen, stalken, stelen. Het is een unieke, nietsontziende obsessie van me geweest sinds ik twaalf was en de fiets van mijn zus op klaarlichte dag de vijf kilometer van ons huis naar haar oppasadres, waar ze een zomerbaantje had, niet wist te overbruggen. Het was óchtend.

Twee lieve jongetjes, Oscar en Teddy Parker, zaten aan het eind van de route op haar te wachten. Het is ongelofelijk, maar ze zitten nu op de middelbare school. Een paar maanden geleden vond hun moeder mijn adres en stuurde me het essay dat Oscar bij zijn universiteitsaanvraag had ingeleverd, met een briefje erbij waarin stond dat ze hoopte dat ze er goed aan had gedaan om het op te sturen.

Ik wist het niet zo zeker. Ik vouwde het stuk papier niet meteen open. Ik had geen idee wat erin zou staan; ik wist alleen dat het over mijn zus ging. Ik stak het in de lijst van mijn badkamerspiegel. Ik vond het geen prettig idee dat haar leven werd bekritiseerd en beoordeeld door personeel dat over universiteitsaanvragen ging.

Het duurde een maand eer ik moed had verzameld. *Niets, schreef Oscar, werd ooit meer hetzelfde. Ik was pas vijf, maar met haar verdwijning veranderde alles. Ik droeg het vriendschapsarmbandje dat we samen hadden gemaakt, totdat de draadjes versleten waren en het van mijn pols viel. Geen enkele oppas haalde het bij haar. En als ik eerlijk ben, geen enkel*

meisje. Ik heb geen enkele garantie dat ik me ooit nog veilig zal voelen, maar toch denk ik elke keer aan haar als ik dapper moet zijn. Zij is de reden dat ik criminologie wil gaan studeren.

Ik had altijd gedacht aan hoe ingrijpend de dood van mijn zus was geweest voor mijn familie. Voor mij. Zelfs mijn lichaam voelde nooit meer hetzelfde aan, alsof elke cel chemisch veranderd was en voor altijd in de hoogste staat van paraatheid verkeerde.

Ik had nooit gedacht aan de pijn van de twee jongetjes die haar smeekten Harry Potter voor te lezen omdat ze zo goed was in stemmetjes nadoen. Toen mevrouw Parker om 9.22 uur belde om te vragen waarom Rachel niet op was komen dagen, was ik net de bloem aan het pakken om chocoladekoekjes te bakken.

Mijn ouders, beiden accountant, waren een kwartier eerder naar hun werk vertrokken. Ik was bijna dertien en had die zomer de taak om het huis schoon te maken en te koken. Het was een gewone dag in een gewoon huis.

Is Rachel ziek? had mevrouw Parker door de telefoon gevraagd. Ze was niet boos, weet ik nog, alleen bezorgd. *Heeft ze koorts?*

Een ongeluk, dacht ik meteen. *Er is een auto tegen haar fiets aan gereden. Ze ligt ergens bewusteloos.* De bus met bloem viel uit mijn handen op de grond, en het poeder verspreidde zich over de zwarte tegels.

Lange tijd werd het door niemand opgeruimd. In de chaos die volgde, liepen mensen de bloem door ons hele huis; voetafdrukken die weken bleven zitten. Maanden later was er nog steeds een vleugje van te zien. Het was alsof Rachel bij ons was en als een geest rondliep.

Nu ik eindelijk hier bij Carl ben en toesla, vraag ik me voor de laatste keer af of ik het moet afblazen. Ik heb niemand verteld over mijn plan om hem hier weg te halen en de waarheid te achterhalen.

Het zou niet de eerste keer zijn dat ik een belofte aan mezelf heb verbroken. Het meisje in zijn koffer, met het sleuteltje dat nergens op paste, leek me met haar ogen te smeken om weg te gaan en niet meer achterom te kijken.

Ik wilde niet denken aan wat Carl kon doen met twee goede handen.

De airconditioning springt met een dreun aan. Er blaast een lauwwarm briesje uit de ventilator in het plafond. De bruidsluier wappert, een spinnenweb streelt een gerimpelde wang.

Ik hurk neer om de schaakstukken op te rapen en verdwijnt onder de kaarttafel.

‘Wie ben je, verdomme?’ Hij schreeuwt nu en bonkt op de kaarttafel, zodat die op mijn hoofd trilt. Zijn laars schiet naar voren en hij gaat opzettelijk op mijn hand staan, tot die pijn doet. Ik trek mijn vingers terug, weiger te schreeuwen, open mijn vuist en zie het laagste stuk van het bord. Een pion, natuurlijk.

‘Ik ben je dochter,’ lieg ik.

Het is de enige logische manier om hem onder mijn hoede te krijgen.

Wie ben jij, verdomme?

2

Na tien bezoeken stel ik mijn plan in werking. Carl is er nog steeds rotsvast van overtuigd dat ik zijn dochter niet ben, maar hij herinnert zich nu wel mijn naam, tenminste, het pseudoniem dat ik hem gegeven heb. Ik stel terloops voor dat we een tijdje op vakantie gaan. *Een paar weken*, beloof ik hem. *Even op adem komen. Dan kunnen we elkaar beter leren kennen. Dan kun je even weg uit deze claustrofobische gevangenis.*

‘Als ik meega, laat je me dan een pen gebruiken?’ vraagt hij. ‘Mevrouw T. houdt alle pennen bij me vandaan. Ze denkt dat ik er misschien een in iemands keel steek.’

‘En dat zou een verdomde smeerboel geven om op te ruimen,’ beaamt mevrouw T. vanuit de keukendeuropening. Haar ‘Poolse schommelkont’, zoals Carl hem noemt, verschijnt altijd stilletjes en precies op het juiste moment.

Maar mevrouw T. is wel degene die hem dertien maanden geleden heeft opgenomen. Ze runt het enige rehabilitatiecentrum voor oude misdadigers dat ja zei tegen een mogelijke seriemoordenaar met dementie, nadat een agent uit Waco hem op de snelweg had zien ronddolen.

De beroemde documentairemaker en kunstfotograaf Carl Louis Feldman, die verdacht werd van het stalken van jonge vrouwen om hen vervolgens voor jaren weg te roven, zei dat hij zich zijn eigen naam niet meer kon herinneren. Er waren vingerafdrukken en een DNA-monster nodig om daarachter te komen. Een plaatselijk ziekenhuis gokte op een diagnose

van vroege dementie en stuurde hem weer de wereld in.

Want al was hij ‘verdomme voor honderd procent zeker een gestoorde Ted Bundy met een camera en een Ford-pick-uptruck’, zoals een aanklager een keer tegen een jury in Texas bulderde, het kon de staat gewoon niks meer schelen.

Hij werd niet schuldig bevonden in de zaak van dat vermiste meisje – de enige waarvoor hij terechtstond, de enige met een flintertje belastend DNA-bewijs. Twee dagen beraadslagen en de jury zei dat hij kon gaan. En hij ging, waarna hij zich jaren als een in zichzelf gekeerde kluizenaar ergens in een donker hoekje schuilhield, terwijl ik ongeduldig met mijn voet tikte tot hij eruit kroop.

Wie had kunnen denken dat ik hier terecht zou komen; op een doorgezakte bank zo dicht opeengepakt met de moordenaar van mijn zus en een vrouw die denkbeeldige dingen breit, dat we elkaars warmte kunnen voelen. De bruidssluier ontbreekt vandaag, maar haar vingers bewegen in een verwoed ritme, alsof er een zweep op haar rug neerkomt.

De andere bewoners van het huis zijn her en der in de keuken, de slaapkamers, de badkamers; weg van de soundtrack van de tv, waarmee de dag om 6.00 uur begint. De onafgebroken, hoge zoemtoon die van binnenuit klinkt, blijft nog uren nadat ik vertrokken ben in mijn hoofd rondzingen.

Carl rukt zijn ogen los van het scherm voor ons, een special op Discovery Channel. We hebben zojuist geleerd dat een tarantula twee jaar kan leven zonder te eten.

Carl draait zich naar me toe en prikt expres met zijn knie in mijn dijbeen. Ik stel me voor dat hij Rachel met diezelfde knie omlaag heeft gehouden. Ik ben ineens blij voor de vrouw naast me dat ze doof is, en voor mezelf omdat haar gevaarlijk scherpe breinaalden denkbeeldig zijn.

Carls hand komt omhoog. Mevrouw T. is weg. Hij gaat me aanraken. Ik ga het toelaten. Wat hij maar wil. Wat er maar voor nodig is.

Hij laat de ruwe huid van zijn middel- en wijsvinger licht over mijn wang glijden, terwijl ik naar de harige spin op tv kijk, die nu met een hagedis aan het vechten is.

Carl trekt een spoor over mijn kin, mijn oor. Hij dwaalt naar mijn hals. Als hij bij de holte naast mijn luchtpijp belandt, drukt hij zijn twee vingers, harder dan nodig, in mijn vlees.

‘Boem, boem,’ zegt hij. ‘Boem, boem. Dat is je halsslagader.’

Ik knik en slik hard. Ik ken alle ins en outs van de halsslagader dankzij het lezen van honderden autopsierapporten. De drie lagen: de *intima*, de *media* en de *adventitia*. Dat de twee slagaders in de hals negentig procent van het bloed naar de hersenen vervoeren. De tv-programma’s liegen niet. Een genadeloze steek in een ervan kan binnen enkele minuten tot de dood leiden.

Carl houdt zijn vingers tegen mijn keel geplakt, zelfs als er een snelle roffel op de voordeur klinkt. Twee keer schel belgerinkel.

Ik buig voorover om mijn tas te pakken, zodat Carl gedwongen is zijn hand terug te trekken. Zo kan ik op adem komen en de walging en vernedering, waarvan ik hoop dat hij ze niet gezien heeft, van mijn gezicht laten glijden. Mijn vingers rommelen in mijn tas. Ik hoor gekraak van vloerplanken, het geritsel van de rok van mevrouw T., de luide metalige klanken als ze de vele grendels voor de voordeur weghaalt.

Als ik weer overeind kom, stapt de bezoeker over de drempel: een donkerharige tiener met de naam Lolita en een roze tatoeage op de tere onderkant van haar pols. Lolita komt elke woensdag; ze is de kleindochter van een van mevrouw T.’s kostgangers. Het is haar goed gelukt om te proberen te vergeten dat haar grootvader ooit een huis in brand heeft gestoken met zes mensen erin. Nu is hij zachtzinnig. En hij is alleen uit de gevangenis omdat er niemand is doodgegaan.

Het is me opgevallen dat Lolita haar hoofd altijd omlaag

houdt als ze bij Carl in de buurt is. Vandaag vormt daarop geen uitzondering. Zoals gewoonlijk draagt ze een sjaal die bedrukt is met roze en witte slakken. Die sjaal zat een keer om haar paardenstaart gewikkeld en was een andere keer door haar riemlusjes getrokken. Vandaag hangt hij losjes om haar nek. Ik hoorde mevrouw T. een keer zeggen dat de sjaal een kerstcadeau van haar opa was geweest. Ze draagt hem om zichzelf te helpen herinneren wie ze is.

Mevrouw T. en Lolita lopen de kamer uit en kletsen met elkaar zonder iets tegen ons te zeggen. Ik geef Carl de pen uit mijn tas, een van mijn lievelingspennen, met inkt die er als blauwe olie uit komt.

‘Zoals je hebt gevraagd,’ zeg ik. ‘Dus je gaat mee?’ Ik klink iets smekender en hoopvoller dan ik had gewild. Misschien meer als een dochter. Misschien is dat wel goed.

Hij ramt de pen in de tailleband van zijn spijkerbroek, waardoor de intieme flits van zwart haar onder zijn navel zichtbaar wordt. Mijn hart bonkt in mijn keel, nog harder dan toen hij zijn vingers daartegenaan duwde.

‘Leuk meisje, leuke sjaal,’ zegt Carl nuchter. ‘Wist je dat een kegelslak voldoende gif heeft om een mens te doden? Mensen noemen hem de sigaret, want als hij je steekt, heb je nog net genoeg tijd om een sigaret te roken.’ Hij port in mijn ribben. ‘O, kom op. Lach toch eens. Ik hoorde dat het zwaar overtrokken is.’ Carl duwt zijn vingers tegen zijn lippen en doet net of hij een trekje neemt. ‘Ik vraag me af of Lolita van roken houdt.’

3

De eerste keer dat ik een foto van Carl zag, voelde ik de scherpe steek van iets vertrouwds. Het was een gedeeltelijke afbeelding, een kunstzinnig portret dat in halfschaduwen was gemaakt. Ik had het gevoel dat ik hem ergens van kende. Dat heb ik nog steeds. Als ik me concentreer, is het net of ik op zoek ben naar de naam van een personage in een boek dat ik jaren geleden heb gelezen, of probeer me vast te klampen aan een genetisch geheugen. En toch is het een tartende reden waarom ik er zo zeker van ben dat Carl de juiste persoon is.

Ik ben nog twee keer op bezoek geweest en Carl heeft nog geen ja gezegd op de vraag of hij met me mee wil. Hij kruipt nu de hele tijd in mijn hoofd rond. Ik word wakker van hem. 's Nachts, alleen in mijn slaapkamer, voel ik zijn vingers over mijn lijf dwalen, op zoek naar drukpunten.

Nu bonkt de woede in mijn borst, diezelfde aanhoudende onrust die ik op weg hiernaartoe voelde. Onze lichamen hangen scheef in gehavende tuinstoelen in de zanderige achtertuin van mevrouw T. In de hoek is een verwilderd stukje tuin waar, zoals Carl me gretig vertelde, drie katten en een eekhoorn begraven liggen. Kamperfoelie en klimplanten kruipen ongehinderd omhoog over het stevige, drie meter hoge hek, waardoor er een dichtbegroeide kooi ontstaat.

‘Ik zie niks in die zogenaamde vakantie,’ klaagt Carl. ‘Misschien ben je wel gestoord. De leeuw neemt negentig procent van de jacht voor haar rekening. Dat heb ik gisteren op Nat Geo geleerd. Ik moet het mevrouw T. nageven, ze be-

knibbelt niet op kabel-tv.' Hij zuigt op het rietje van de Grote Slok die ik op zijn verzoek heb gebrouwen: een derde Sprite, een derde Cherry Coke en een derde Dr Pepper.

Op dat ogenblik besluit ik een nieuw script te volgen. Ik weet mijn stem te dempen, zodat die niet draagt tot de luiken voor de ramen van het huis. *'Ik moet het weten.'*

Carl haalt kalm een stuk geel papier uit zijn zak en begint het open te vouwen. 'Ik wil het je horen zeggen.'

'Ik moet weten of je een moordenaar bent. Als je dochter moet ik weten wat voor bloed er door mijn aderen stroomt. Dat ben je me verschuldigd.' De eerste en de laatste zin zijn in elk geval waar.

'Goh, was dat nou zo moeilijk? Dus het is duidelijk dat dit tripje niets te maken heeft met elkaar leren kennen of op adem komen. Als je echt mijn dochter zou zijn, had je me dat al van het begin af aan verteld. Dan zou je hebben gezegd dat je niet wilt dat je baby's later moordenaars worden. Je zou dikke tranen hebben gehuild. En je zou hier zo snel mogelijk weg zijn geweest. Dat doen normale meisjes.'

Ik open mijn mond om tegen te sputteren, maar doe hem meteen weer dicht. Carl heeft gelijk. Ik ben geen normaal meisje. Hij is voor de verandering extreem helder. Ik wil hem niet onderbreken.

'Dit is een oefening in waanzin, het is maar dat je het weet,' vervolgt hij. 'Ik kan het me niet herinneren. Zo nu en dan komt er hier een agent langs om zich daarvan te vergewissen. Hij denkt dat ik hem lulkoek verkoop. Als hij al niet in mijn hoofd kan kijken, hoe zou jij dat dan wél moeten kunnen?'

Wat voor een agent? Iemand die ik ken? Heel even voel ik de vingers van een andere man.

'Ik heb een plannetje om je te helpen het je te herinneren,' fleem ik. 'Plekken. Foto's. Wil je het niet weten?'

'Waarom zou ik? Maar jij bent heel wat knapper dan die agent. Een leeuwin op jacht.'

Op zijn brede armléuning strijkt hij het verkreukelde gele papiertje glad dat hij uit zijn zak heeft gehaald. Ik kan de woorden vanaf hier niet lezen, ik zie alleen dat hij mijn blauwe pen aan het werk heeft gezet. Dan houdt hij het papiertje als een ernstig kind voor zijn gezicht. Het trilt lichtjes, hoewel de lucht warm en stil is.

Als Carl begint te lezen, dringt tot me door dat hij al die tijd toch van plan is geweest met me mee te gaan.

Hij noemt voorwaarden; alle dingen die hij in ruil wil als hij in de auto stapt.

Elke dag zoete thee zoals zijn overleden oma die zette.

Boeken.

Een schep.

Het is een behoorlijk lange lijst. Ik houd halverwege op met luisteren en begin na te denken over de volgende stap: mevrouw T. zover zien te krijgen dat ze Carl tijdelijk laat gaan, waar ik al op heb gezinspeeld. Ik heb haar verteld dat er op mijn geboorteakte ‘vader onbekend’ staat en dat ik hem via een DNA-match heb gevonden. Ik hoop dat ze niet weer om papieren vraagt.

Als Carl klaar is met lezen, zegt hij grootmoedig: ‘Denk niet dat je dit allemaal moet aanschaffen voor we onderweg zijn.’

Hij vouwt het papiertje netjes op en stopt het weer in de zak van zijn spijkerbroek. ‘Je bent een vreemd klein eendje. Met de nadruk op klein. En vreemd. Ik vraag me af waarom je niet bang bent dat ik jou ook vermoord.’